

lyst og derved, som en Forfatter udtrykker sig, slaa de mange Sygekasser, vi have, ihjel. Jeg tror dog ikke, mine Herrer, at denne Indvending har synderlig at sige, thi det er jo kun, som ogsaa mit Underændringsforslag lyder paa, dem, der ikke ere i Stand til at betale denne Sygepleie og Lægehjælp, som skulle være frie derfor. Kommunerne kunne ikke paa nogenomhelst Maade affjæres fra at faae deres Tilgodehavende ind hos dem, hos hvem de kunne faae det betalt. Det vilde være fuldstændig urimeligt, og jeg vil sige, at den Smaaamand maatte, selv om han ikke var i glimrende Kaar, i alt Fald virke under meget ugunstige Arbejdsforhold, dersom han ikke i det Mindste kunde betale en Del deraf. Jeg er overbevist om, at Kommunerne ville fare lempelig frem, men Forslaget gaar ikke ud paa at eftergive den Gjæld, hvori den Paagjældende staar til Kommunen, naar han kan betale; det skal kun ske i det Tilfælde, han ikke har Evne dertil. Forholdet er altsaa her ligesom med Hensyn til den frie Undervisning i Almueskolerne. Kan man finde Evnen det ene Sted, og kan man maale den, kan man ogsaa gjøre det paa det andet Sted. Jeg tror ikke, det vil sløve Selvhjælpsvænen; thi den, der er saa sløv paa Væksfølelsen, at han ikke skammer sig ved i sit Liv at staa i Gjældsforhold til en Myndighed, til en Kommune, naar han kan betale Gjælden, er allerede saa sløv paa Væksfølelsen, at han heller ikke lader sig stræmme ved i 5 Aar at være politisk umyndig; saa stor Forffjel er der ikke. Jeg tror endog, at det i den almindelige Retssbevidsthed er fuldt saa ydmygende at staa i et Gjældsforhold til en Anden, hvilket man ikke kan afgjøre, som det er at være ude af Besiddelsen af sin Valgret, hvad der ifølge Lovforslaget nu skulde indskrænktes til 5 Aar. Hvad Sygekasserne angaar, har jeg nogen Erfaring i den Retning, og jeg tør nok sige, at det aldeles overveiende Flertal af Medlemmerne i Sygekasserne er der væsentlig for at kunne faae Understøttelse til deres eget og Familiens Underhold i den Tid, hvori de ere syge, fuldt saa meget som for at kunne betale Sygepleien og Lægehjælpen. Desværre maa vi vel sige, at Mange

af dem, der ere i Sygekasserne, ikke ere i Stand til at forsikre sig saa høit, til at sikke sig saa stor en ugentlig Sygeunderstøttelse, at de foruden Udkommet tillige kunne faae Noget til Sygepleie og Lægehjælp; det tør man vel nok sige, men i Almindelighed tror jeg ikke, at Sygekasserne ville faae nogen Afgang ved dette Forslag, og jeg skal saaledes paa det Bedste anbefale mit Forslag. Hvorvidt der skulde kræves nogen Tilføining med Hensyn til Bestemmelsen om, naar Kravet skulde ophøre, skal jeg ikke kunne sige; det kunde jo i saa Fald ske ved en lille Ændring ved 3die Behandling. Sagen er den, at det ifølge Lovforslaget kun er den egentlige Fattigunderstøttelse, der ophører efter 5 Aars Forløb, og da Tilskud til Sygepleie og Lægehjælp ikke skal være Fattigunderstøttelse, ligger der ikke deri, at Kravet derfor skal ophøre om 5 Aar. Der er altsaa ingen anden Forffjel paa de to Forslag end, at, medens den almindelige Fattigunderstøttelse i 5 Aar udelukker fra den almindelige Valgret, vil jeg have, at Understøttelse til Sygepleie og Lægehjælp ikke en Gang midlertidig skulde kunne udelukke derfra, da det i alt Fald ikke nær i den Grad kan bero paa Vedkommendes egen Skyld, at han ikke har Evne til at udrede det Fornødne dertil. Hermed skal jeg paa det Bedste anbefale mit Forslag. — Jeg vil dog endnu henstille til de ærede Forslagsstillere — jeg mener Hovedforslagsstillerne, eller hvad man vil kalde dem —, om der dog ikke, hvis det viser sig, at de ikke kunne faae Lovforslaget i den Skikkelse, hvori de foreslaa det, vil være Udskilligt vundet for Menigmand, især hvis mit Underændringsforslag bliver vedtaget, naar de nøiedes med Ændringsforslaget under Nr. 1, som er stillet af det ærede Medlem, der havde Ordet før mig, og af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad). Jeg kan godt indse, at der er nogle Vanflueligheder ved at faae Hovedforslagsstillerens Forslag igjennem; men det skulde gjøre mig ondt, om vi dog ikke skulde opnaa i det Væsentlige, hvad vi tilsigte, af den Grund, at de Herrer holde saa fast paa deres Forslag. Jeg kan ikke dele den Mening, at det ingen Nytte skulde have; det forekommer mig tvært-